

Sygnatura akt I C 1049/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ława, dnia 6 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ławie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jerzy P. Skuza

Protokolant: stażystka Magdalena Komorowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w Ławie na rozprawie

sprawy z powództwa O. (...) z siedzibą w W.

przeciwko L. W.

- o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód O. (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej L. W. kwoty 2055,08 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnianie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych . W uzasadnieniu powód wskazał, że stroną pozwaną oraz (...) Bank (...) S.A. łączyła umowa bankowa z dnia 09.10.2007r. , na podstawie której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne . Z uwagi na to, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania , bank wypowiedział przedmiotową umowę . Strona powodowa na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.06. 2014r. nabyła od (...) Bank (...) S.A. wymaganą wierzytelność .

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 maja 2016r. uwzględnił w całości roszczenie powoda wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana od tego nakazu zapłaty wniosła sprzeciw , zaskarżając nakaz w całości i podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, żądając oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że w dniu 9.10.2007r. zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...). W związku z brakiem wymaganej minimalnej spłaty przez okres 2 miesięcy , (...) Bank (...) S.A. wypowiedział pismem z dnia 8 maja 2012r. przedmiotową umowę , za zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia . W związku z tym, iż pozwana wypowiedzenie odebrała w maju 2012 r. , roszczenie o zwrot udzielonego kredytu stało się wymagalne najpóźniej z dniem 1 lipca 2012r. Pozwana podniosła , iż dochodzone roszczenie jest związane z prowadzenie działalności gospodarczej , a zatem termin przedawnienia wynosi 3 lata . Z uwagi na to, iż bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się najpóźniej 1 lipca 2012r. , to roszczenie te uległo przedawnieniu w dniu 1 lipca 2015r.

Strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw podniosła, iż w dniu 22 lipca 2014r. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie . Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty , sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Ławie . Sąd Rejonowy w Ławie

pismem z dnia 09.10.2014r. wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu, a następnie postanowieniem z dnia 4 listopada 2014r. umorzył postępowania na podstawie art. 505³⁷§1 kpc wobec nieuzupełnienia braków przez powoda. Powód podniósł, że roszczenie stało się wymagalne z dniem 1 lipca 2012r., a zatem bieg terminu przedawnienia rozpoczął się z dniem 1 lipca 2012r.. Termin przedawnienia został przerwany przez wniesienia powództwa w dniu 22 lipca 2014r. Rozpoczął bieg ponownie w dniu 5 listopada 2014r. tj. w dniu następnym po wydaniu postanowienia o umorzenie postępowania na podstawie art. 505³⁷§1 kpc. Powód złożył ponownie w dniu 12 maja 2016r. pozew do Sądu, co spowodowało ponowne przerwanie biegu terminu. Powód wskazał, iż z orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013r. (IICZP/66/13) wynika, że wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończone umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷§1 kpc przerywa bieg terminu przedawnienia. W związku z tym w ocenie powoda nie upłynął trzyletni termin przedawnienia.

Pozwana na rozprawie w dniu 3.10.2017r. podtrzymała zarzut przedawnienia i wskazała, iż do dochodzonego roszczenia ma zastosowanie 2 letni termin przedawnienia, wynikający z art. 6 ustawy o elektronicznych środkach płatniczych. Zatem termin przedawnienia upłynął 1 lipca 2014r., zaś strona powodowa pozew w postępowaniu elektronicznym wniosła 22 lipca 2014r. już po upływie terminu przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana L. W. zawarła z (...) Bankiem S.A. we W. w dniu 9 października 2007r. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...). Umowa o przyznanie limitu kredytowego została zawarta na okres 1 roku tj. do 9 października 2008r., przy czym Bank będzie automatycznie przedłużał umowę limitu na kolejne roczne okresy, o ile posiadacz rachunku nie wypowie umowy najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, albo nie zajdą inne określone w regulaminie limitu zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia limitu. Umowa o wydanie karty została zawarta na okres 3 lat, przy czym bank będzie automatycznie przedłużał umowę limitu na kolejne roczne okresy, o ile posiadacz rachunku bankowego nie wypowie najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, albo nie zajdą inne określone w regulaminie karty zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia limitu. Umowa o kartę ulega wypowiedzeniu w przypadku wypowiedzenia umowy o przyznanie limitu kredytowego (dowód; umowa k.5-6). Następca prawny (...) Banku S.A. we (...) Bank (...) S.A. w W. w związku z brakiem wymaganej spłaty minimalnej przez okres co najmniej 2 miesięcy, na podstawie umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydania karty kredytowej (...) wypowiedział pismem z dnia 8 maja 2012r. przedmiotową umowę w całości z 30 dniowym okresem wypowiedzenia, które to pismo pozwana odebrała w maju 2012r. (dowód k. 34 wypowiedzenie, k. 23 koperta).

W dniu 27 czerwca 2014r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. a stroną powodową została zawarta umowa przelewu wierzycielności dowód: umowa przelewu wierzycielności k.10-11).

Powód złożył w dniu 22 lipca 2014r. w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie drogą elektroniczną pozew przeciwko pozwanej o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 1848,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Wskazując, iż przedmiotową wierzycielność nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzycielności z dnia 27 czerwca 2014r. Zarządzeniem Sądu Rejonowego w Lublin-Zachód w Lublinie stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i następnie na podstawie postanowienia tego Sądu z dnia 08.09.2014r. sprawa została przekazana do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Iławie (dowód; k. 7-76).

Sąd Rejonowy w Iławie postanowieniem z dnia 4 listopada 2014r. umorzył postępowanie z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych przez stronę powodową (dowód: k. 78 postanowienie).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną, zmodyfikowany zarzut przedawnienia, jest skuteczny. Niewątpliwym jest w sprawie, to iż pozwana L. W. zawarła z (...) Bankiem S.A. we W. w dniu 9 października 2007r. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...). Ponadto nie budzi wątpliwości

fakt, że wskazana wyżej umowa została skutecznie wypowiedziana pismem z dnia 8 maja 2012r. w całości z 30 dniowym okresem wypowiedzenia, które to pismo pozwana odebrała w maju 2012r. Storna powodowa w odpowiedzi na sprzeciw potwierdziła ten fakt i wskazała, że dochodzone roszczenie stało się wymagalne z dniem 1 lipca 2012 r. i z tą datą rozpoczął się bieg terminu przedawnienia.

Należy wskazać, iż powód dochodził należności z tytułu niespłaconego limitu zadłużenia. Limit ten związany jest z użytkowaniem karty płatniczej, a więc elektronicznego instrumentu płatniczego. Zatem powód dochodził roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy, o którym mowa w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. z 2012 r. poz. 1232). Zgodnie z art. 6 ww. ustawy roszczenia z tego tytułu przedawniają się z upływem 2 lat. Należy podkreślić, iż ustawa ta została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1036), jednakże zgodnie z art. 26 ust. 1 tej ustawy do przedawnionych roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Niewątpliwym jest, iż roszczenia dochodzone przez stronę powodową powstały przed wejście w życie powyższej ustawy i na dzień wejścia jej w życie nie były jeszcze przedawnione. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego termin przedawnienia rozpoczął bieg z dniem 1 lipca 2012r. (na taki termin wskazuje strona powodowa, jak i strona pozwana), przyjmując zatem 2 letni termin przedawnienia roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 1 lipca 2014r.

Należy zauważyć, iż umowa o przyznanie limitu kredytowego nie stanowi samoistnej umowy i jest w sposób nierozlewny związana z umową o wydanie i korzystanie z karty kredytowej. Umowa o przyznanie limitu kredytowego służy właściwej obsłudze karty kredytowej. Należy podkreślić, iż umowa o kartę ulega także wypowiedzeniu w przypadku wypowiedzenia umowy o przyznanie limitu kredytowego

Stosownie do art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe karta płatnicza stanowi elektroniczny instrument płatniczy uregulowany w ustawie z dnia 12 września 2002r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Zatem do umowy o kartę kredytową należy stosować przepisy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w tym też art. 6 tej ustawy regulujący kwestię przedawnienia roszczeń (patrz orzeczenie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 września 2015r. III Ca 391/15, Sąd Okręgowy w Łodzi z 2016-03-08 III Ca 109/16, Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 15 marca 2017r. I ACA 660/16).

W przedmiotowej sprawie bieg terminu przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia rozpoczął się z dniem 1 lipca 2012r, a zatem stosując dwuletni termin przedawnienia określony w art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych dnia z 12 września 2002r. należy przyjąć, iż roszczenie te uległo przedawnieniu z dniem 1 lipca 2014r.

Zgodnie z art. 123 kc bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji.

Strona powodowa wywodzi, iż bieg terminu przedawnienia został przerwany wskutek wniesienia w dniu 22 lipca 2014r. powództwa drogą elektroniczną do Sąd Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko L. W. Twierdzenie powoda nie może zostać przyjęte za słuszne, albowiem dochodzone roszczenie uległo już przedawnieniu z dniem 1 lipca 2014r., zaś powództwo do sądu elektronicznego zostało wniesione 22 lipca 2014r., a zatem już po upływie terminu przedawnienia.

Należy wskazać, iż skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (patrz -uzasadnienie uchwały pełnego składu IC SN z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 114).

Dlatego też Sąd w oparciu o cytowane wyżej przepisy oddalił powództwo w całości .

Na marginesie trzeba również podnieść okoliczność, iż w ocenie Sądu również budzi wątpliwość fakt udowodnienia przez powoda nabycia w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014r . wierzytelności obciążającej stroną pozwaną . Dołączony do odpowiedzi na sprzeciw załącznik nr 5 do umowy przelewu jest na tyle nieczytelny, iż nie pozwala na jednoznaczne zidentyfikowanie ,czy umowa ta obejmowała wierzytelność obciążającą pozwaną (nieczytelny numer umowy oraz stan zadłużenia). Wiarygodność samej strony pozwanej budzi wątpliwości , gdy się zauważy , iż strona pozwana w uzasadnieniu pozwu wniesionego do Sądu elektronicznego , wskazuje iż roszczenie w nim dochodzone stało się wymagalne w dniu 24 stycznia 2014r. z powołaniem się na oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy przyjąć , iż stwierdzenie to było nieprawdziwe i jak się wydaje zostało sformułowane na użytek uzyskania odpowiedniego orzeczenia w postępowaniu elektronicznym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić na żądanie przeciwnika koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa. Na koszty niezbędne do dochodzenia praw składają się: wynagrodzenie pełnomocnika 900 złotych, określone zgodnie z § 2 punkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 złotych .